

Kančia ir mirtis – o kurgi Dievas?

03-10-03 Jürgen Spieß

Dievo žodžio pagalba kančioje

Pradėti norėčiau vieno futbolo trenerio žodžiais: "Teorija yra tik pusė tiesos, visa tiesa atsiskleidžia aikštelėje". Tai tinka ir mūsų temai: tik ten, kur iš tikrųjų vyksta gyvenimas, išaiškėja mūsų požiūris į Dievo žodį ir jo reikšmę ištikus rimtiems sunkumams.

Apie kančią ir skausmą turėtų ką pasakyti tikriausiai kiekvienas. Nes kiekvienas tai patyrė ar patiria. Kiekvienas dėl ko nors kenčia: dėl ligų, dėl savo gyvenimo negandų, dėl pasaulio gyvenimo negandų. Sugebėjimas nepalūžti kančios akivaizdoje lemia mūsų gyvenimo sėkmę.

Asmeninės pastabos

Norėčiau keletą dalykų papasakoti apie save. Vaikystėje augau ne tik vienturtis, bet ir vienišius. Toks vienišius, kad būdamas su tėvais galvodavau, jog juodu ir be manęs puikiausiai apsieina. Deja, ir šiandien tebesu didelis tylenis, tik laimei, kad aplinkiniai tą mano tylėjimą vadina giliu susimąstymu, nors tai visiškai netiesa.

Taip pat vienos autoavarijos metu praradau savo šeimą, žmoną ir vaiką. Per akimirką dingo viltis, kaip ir kad apskritai Dievas gydys mano vienišumą ir nesugebėjimą bendrauti. Karstams leidžiantis į duobę galvojau: tai reiškia, kad Dievas savo pažada "Gydyk mane, Viešpatie, kad tikrai būčiau išgydytas; gelbėk mane, kad būčiau išgelbėtas" (Jer 17, 14) įvykdys kitaip. Galbūt per kitą santuoką, galbūt koku nors visai kitu būdu. Vedžiau antrą kartą ir mes susilaukėme neįgalaus vaiko.

"Žinantis atsakymą į DĖL KO, išvers ir beveik kiekvieną KODĖL"

Vokiečių kalboje žodis "kentėti" (leiden) kilęs iš tarminio žodžio "lidan", reiškiančio "išvykti svetur, į svetimą šalį". Tai labai įdomi prasmė, liudijanti, kad kančia susijusi su svetimumu; būti svetur reiškia kentėti. Kenčiantis žmogus kartais tikrai jaučiasi svetimas, tarsi esantis ne ten, kam sukurtas, tarsi tikroji tėvynė būtų kažkur kitur.

Klausimas apie Dievą ir kančią yra grynai krikščioniškas. Tik tie, kurie girdėjo apie mylintį žmones Dievą, gali susidomėti, kodėl tiek daug pasaulyje kančios. Bedieviame pasaulyje (jei pasaulį laikome vien neišvengiamybės, sutapimo, sprogimo produktu) dėl kančios visai nėra ką apkaltinti. Skūstis arba kaltinti galima tik tuomet, kai yra kažkas, jei tikrai yra kažkas aukštesnis, asmenišką, toks kaip Dievas. Dievas, kuris sukūrė šį pasaulį, taigi jį galima apkaltinti. Antikos laikais vienas filosofas yra pasakęs: jeigu Dievo nėra, tai iš kur atsiranda gėris? Bet jeigu Dievas yra, tai iš kur atsiranda blogis? Šis klausimas jaudino visų laikų žmones.

Svarstydami apie kančią, žmonės kelia klausimą: kaip kančioje ar nepaisant kančios gyventi toliau? Vokiškas žodis "Trost" (paguoda) susijęs su anglišku "to trust", reiškiančiu "patikėti, pasitikėti". Kaip, kančiai ištikus, įgauti pasitikėjimo ir žengti žingsnį pirmyn? Kaip pajusti tokią paguodą? Daugumai, o ilgainiui ir kiekvienam kančia yra labiau egzistencinė, negu intelektualinė problema. Be abejo, intelektualus kančios paaiškinimas gali tapti ir egzistencine pagalba. Nietzsche yra gerai pasakęs: "Žinantis atsakymą į DĖL KO, išvers ir beveik kiekvieną KODĖL. Žinantis dėl ko gyvena, sugebės pakelti ir kančią." Todėl grynai intelektualūs paaiškinimai irgi padeda.

Kaip formuluojamas krikščioniškas atsakymas į klausimą apie kančią?

Kalbėdama apie kančią ir Biblija labiau analizuoja egzistencinę jos pusę. Jai ne tiek rūpi kančios atsiradimo, kiek apsiėjimo su ja klausimai. Kaip elgtis kančios akivaizdoje? Kur ieškoti paguodos? Kaip gyventi kančioje? Filosofas J. Habermasas yra pasakęs: "Kaltės, vienvėdis, kančios bei mirties akivaizdoje žmogaus būseną iš esmės yra nepaguodžiama". Tačiau vienoje ar kitoje iš šių būsenų tenka atsidurti visiems, todėl būtinai reikalinga viltis, padedanti neatmesti šiuos svarbius keturis gyvenimo komponentus. Šios sudėtingos, išskirtinės situacijos realios, jos tiesiog yra, egzistuoja. Ir mes turime tai pripažinti. Mes privalome pripažinti kančią, negalime jos šiaip sau imti ir atmesti, pašalinti iš mūsų gyvenimo.

Kančia kaip atpuolimo nuo Dievo padarinys

Senajame Testamente kančia traktuojama kaip nuopuolio pasekmė, kaip žmogaus atpuolimo nuo Dievo rezultatas. Dievas yra gyvenimo Kūrėjas. Žmogus per savo nuodėmę pats pasitraukė iš bendrystės su Dievu. Šio pasitraukimo nuo Dievo padarinys yra kančia ir mirtis. Žmogus pats atsitraukė nuo gyvenimo ir pasuko savo keliu, kaip atpildą už tai užsitraukdamas mirtį.

Įdomu tai, kad tą patį žodį, kuriuo Naujajame Testamente apibūdinamas nuodėmiavimas, vartoja ir Homeras savo pasakojimuose apie lankininką, prašauantį pro tikslą. Iš to išeina, kad nusidėti reiškia nepataikyti į tikslą. Žmogus nepataiko į tikslą, kuriam buvo sukurtas. Neatsitiktinai Senajame Testamente pirmiau pasakojama apie religinį nuopuolį (Pr 3), o tik paskui apie socialinį, broližudystę (Pr 4). Broližudystė yra atsiskyrimo nuo Dievo padarinys. Kai pažeistas santykis su Dievu, nutinka dalykai, kuriuos mes vadiname nuodėme, nors jie iš esmės yra jau tik nuodėmės pasekmė. Kančia ir mirtis yra nuodėmės pasekmė.

Kančios nugalėjimas ir nuodėmės atleidimas

Paanalizuokime vieną Naujojo Testamento istoriją. Morkaus 2 pasakojama apie paralyžiuotą žmogų, kurį draugai per stogo skylę nuleidžia prie Jėzaus kojų. Tikriausiai pirmą kartą gyvenime Jėzus mato šį žmogų ir sako jam: "Tau atleidžiamos nuodėmės". Keistas sakinytis. Paralyžiuotasis, kaip ir jo draugai, vylėsi būti tik išgydytas. Aplinkinius šis Jėzaus sakinytis stebino, bet visų pirma pikтино: tas Jėzus lyginasi su Dievu. Juk tik Dievas gali atleisti nuodėmes?! Bet kad visi žinotų, jog "Žmogaus Sūnus turi galią atleisti žemėje nuodėmes", Jėzus išgydo paralyžiuotąjį.

Kančia atlieka įspėjamąją funkciją

Kaip mes elgiamės su kančia? Viena iš problemų yra ta, kad mes esame suinteresuoti panaikinti pačią kančią, o Dievas suinteresuotas panaikinti kančios priežastis. Dievui pirmiausia rūpi ne kančios padarinių šalinimas, bet kančios šaknys – prarasto ryšio tarp Dievo ir žmogaus atkūrimas.

Pasaulyje, kuriame gyvename, kančia ir skausmas atlieka ir teigiamą funkciją. Be jautrumo skausmui neišgyventų nė vienas. Skausmo baimė yra gyvybiškai būtinas jausmas. Raupsai yra todėl tokie pavojingi, kad jais sergantys tampa nejautrūs skausmui, gali susižeisti ir nieko nepajusti. Jaučiančiam skausmą jis yra perspėjimas, kad kažkas netvarkoje. Suskaudus dančiui vienoje pusėje, kurį laiką maistą galima kramtyti ir kita puse, tačiau ilgainiui galutinai paaiškėja, kad visgi teks apsilankyti pas gydytoją.

Skausmas galbūt signalizuoja, kad nuostatos, kuriomis aš grindžiau savo gyvenimą, nėra jau tokios patikimos. Atrodė viskas gerai, tik staiga tas dūris paširdžiuose. Tada ir atsiranda klausimas: kaip aš gyvenau? Kas čia atsitiko? Kai kurie žmonės pasakoja, kad kančia jų gyvenime buvo labai reikšminga patirtis. Kitiems net davė prielaidą atsigręžti į Dievą. Taigi kančia kartais atlieka ir teigiamą funkciją. Yra tokia patarlė, kad vargas išmoko

melstis. Bet, manau, tai tik pusė tiesos. Pridėčiau kitą dalį, kad vargas išmoko ir plūstis. Skausmas yra realus ir jį reikia reaguoti. Skausmas byloja apie pasaulį, kuriame mes gyvename.

Kas kančios kaltininkas?

Kaip jau sakiau, pagal Bibliją kančia ir mirtis kilo iš nuopuolio. Taip pat nedvejojant galima sakyti, kad daugiausiai kančios sukelia žmonės žmonėms. Kokia prasmė atsakomybę dėl koncentracijos stovyklų ar gulagų Sibire, kur vieni žmonės kankino, žemino ir žudė kitus žmones, suversti Dievui? Jei žmonės nesugeba teisingai paskirstyti žemės turtų ir išvis net nesidomi Dievu, ar prasminga dėl to kaltinti Dievą? Tarp žmonių labai paplitęs noras, kad Dievas visur ir visada įsikištų tuoj pat, tarsi koks gaisrininkas – per pora minučių į gaisro vietą. Kada iš tiesų turėtų prasidėti Dievo įsikišimas? Ar kai žmogus ima negerai mąstyti? Ar kai jau pradeda veikti? Yra ir tokių žmonių, kurie Dievą įsivaizduoja lyg kokį mielą senelį, sėdintį danguje ir pasibaigus dienai tariantį: svarbiausia, kad visiems patiko. Dauguma taip nesakytų, bet pasąmonėje taip įsivaizduoja: Dievas yra tam, kad man būtų gerai. Ir jis džiaugiasi, jei baigiantis dienai, visi gali pasakyti: galų gale juk buvo puiki diena.

Bet mes taip pat žinome, kad jei Dievas iš tiesų yra šventas ir teisingas, tai negali taikstyti su mumis tokiais, kokie esame. Jėzus yra pasakęs: elkis su kitais taip, kaip nori, kad su tavimi elgtųsi. Ir visiems aišku, kad kartais su kitais elgiamės tikrai ne taip, kaip norėtume, kad jie su mumis elgtųsi. Mes teisinamės kitų netinkamu elgiasi, stresu, spaudimu: diena buvo tokia siaubinga, kad nesusivaldžiau ir perlenkiau lazda. Šioje vietoje tinka pavyzdys apie citriną: suspaudus citriną, iš jos išteka rūgščios sultys. Tos sultys rūgščios ne todėl, kad citriną suspaudėme, bet todėl, kad jos visada yra tokios. Panašiai ir su mumis. Tik esant spaudimui išaiškėja, kas yra viduje. Dauguma žmonių laiko save gerais vien todėl, kad jiems sekasi gerai. "Aš esu geriausias žmogus pasaulyje, nenuskriausčiau net muselės."

Naujasis Dievo pasaulis

Vienas iš pagrindinių Biblijos teiginių – kančios panaikinimas naujajame Dievo pasaulyje. Pasaulyje, kuriame gyvens teisingumas. Tai ne tas teisingumas, kurį mes dabar žinome, apie kurį buvę Demokratinės Vokietijos piliečiai šiandien sako: "Mes norėjome teisingumo, bet gavome teisinę valstybę". Ateis Dievo teisingumo laikas, kai bus teisiamos aukos ir nusikaltėliai. Apreiškimo knygoje sakoma, kad bus sukurtas naujasis Dievo pasaulis, kuriame nebus nei kančios, nei mirties, nei šauksmų, nei kartėlio (Apr 21,4). Laiško romiečiams 8, 18 Paulius rašo: "Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta".

Tačiau, mano nuomone, pagrindinė Pauliaus mintis kančios tema yra išsakyta laiške filipiečiams. 3, 21 jis rašo, kad Jėzus Kristus "pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną". Šis sakinytis skirtas ne tik neįgaliesiems. Ateis laikas ir mes visi pamatysime, kad kūnas, kuriame dabar esame, yra išties vargingas kūnas. Tačiau būtent šis kūnas bus pakeistas ir padarytas panašus į garbingąjį Kristaus kūną. Dievo galią išgydyti Jėzus Kristus parodė per savo veiklą. Jo gyvenime, mirtyje ir prisikėlime iš dalies jau matosi pranašystės apie būsimą naują Dievo pasaulį pildymasis.

Mūsų pastangos nėra bergždžios

Kas nors gali pasakyti: "Neblogai! Kam čia neužteks, savo riekės gali tikėtis danguje! Klausykite, man visos tos kalbos apie būsimą Dievo pasaulį panašios į danties užkalbėjimą". Tačiau esminis klausimas, ir dėl naujojo Dievo pasaulio, ar tai, kas pasakyta, yra tiesa. Nuodėmė yra mūsų atsiskyrimo nuo Dievo priežastis. Todėl šiuo atveju pagrindinis klausimas yra kaip bus atitaisytas tas ryšys? Apie ryšio atnaujinimą jau kalbėjo Jėzus. Jis kvietė atsiversti ir šitaip vėl susitaikyti su Dievu.

Kalno pamoksle Jėzus siūlo rūpesčių mainus: "Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta" (Mt 6, 33). Taip pat būtų galima sakyti, kad sekant Jėzų, gyvenimo kančios turėtų menkėti. Mes negalime panaikinti šio pasaulio kančių, to nedarė net Jėzus. Bet mes galime pasistengti, kad tų kančių būtų mažiau. Ketvirtame šimtymetyje imperatoriumi tapęs Julijanas Apostata panoro sugražinti senąsias religijas, nes manė, jog krikščionių dėl to daugėja, kad jie rūpinasi seneliais, ligoniais ir našlaičiais, o imperatoriaus tauta to nedarė.

Kam nors gal per maža, kad krikščionims neduota visiškai panaikinti pasaulio kančių, o tik apmažinti, sušvelninti. Tačiau pirmame laiške korintiečiams 15 Paulius nuramina: kadangi Kristus prisikėlė, tai visas mūsų triūsas, taip pat ir pasaulio kančios atžvilgiu, ne veltui Viešpatyje.

Norėčiau papasakoti istoriją apie vieną vyriškį. Jis gyveno tokioje vietovėje, kur pro šalį tekanti upė dažnai patvindavo. Kai vanduo nusiūgdavo, potvynio purve likdavo daugybė smulkių upės gyvūnų: krabų, žuvų. Tada tas vyras išeidavo ir kur tik pamatydavo spurdantį padarėlį, rinkdavo ir paleisdavo atgal į upę. Kartą jį užkalbino vienas nustebęs praeivis: "Kam tu renki? Juk upė buvo patvinusi šimtus kilometrų, koks skirtumas, jei išgelbėsi kelis krabus?". Bet atkaklusis šiam atsakė: "Koks skirtumas tų šimtų kilometrų atžvilgiu, aš nežinau. Tačiau tikrai žinau, kad šioms žuvims ir krabams, kuriuos įmetu atgal į vandenį, tai didelis skirtumas".

Nė vienas iš mūsų negali panaikinti šio pasaulio kančių, tačiau kiekvienas, kur bebūtų, gali joms užkirsti kelią arba jas sušvelninti. Mes neturime taikstyti su kančia. Kančia savaime nėra gerai, netgi tuomet, kai duoda gerų rezultatų. Nors Mato 5 ir sakoma, kad yra palaiminti visaip kenčiantys, tačiau tai nereiškia, kad norint būti palaimintam reikia ieškoti kančių.

Kodėl būtent aš?

Kančia yra vienas iš didžiojo žmogaus atpuolimo nuo Dievo komponentų. Tačiau ne visuomet yra tiesioginis ryšys tarp kaltės ir kančios. Į klausimą "Kodėl būtent aš?" sunku atsakyti tiek pačiam ištiktajam, tiek šalia esančiam. Naujajame Testamente dviejose vietose mokiniai užduoda Jėzui klausimą: kas kaltas? Ar pats aklasis ar jo tėvai? (Jn 9,1–3) Kodėl tie žmonės žuvo per nelaimingą atsitikimą? (Lk 13,1–5) Šiuo atveju Jėzus atmeta galimybę susieti kaltę ir konkrečią nelaimę. Vieną kenčiantįjį jis pakviečia atsiversti, kitam parodo, kad per šią kančią apsireiškia Dievo veikimas.

Nors principinis ryšys tarp kančios ir kaltės visgi egzistuoja, tačiau ne visuomet jis esti kokiu nors konkrečiu atveju. Gali būti, kad viena ar kita nelaimė mus ištinka dėl konkrečios kaltės. Bet tada mes galime ir turime prašyti atleidimo. Neleiskime mūsų praeičiai mus valdyti. Su viskuo, ką turime ir esame padarę, galime ateiti pas Jėzų Kristų. Gyvenkime iš atleidimo, ir ypač dėl tų dalykų, kurie mums atrodo neatleistini. Būtent čia leiskime Dievui atleisti.

Kodėl būtent aš? Tai klausimas, į kurį atsakymo dažniausiai nežino nei aplinkiniai, nei mes patys.

Kas man padėjo?

Baigdamas noriu papasakoti apie tai, kas man padėjo, ypatingai tada, kai žuvo mano šeima.

Iš Jobo draugų galima šio to pasimokyti. Man padėjo tai, kad pas mane irgi atėjo mano draugai ir tiesiog pabuvo su manimi. Tačiau toliau skaitydami Jobo knygą matome, kad Jobo draugai neteisingai įvertino jo situaciją. Bet

pirmas jų žingsnis buvo teisingas: jie atėjo. Kai kas nors kenčia, svarbu jam parodyti, kad yra ne vienas. Yra tiesioginis ryšys tarp laiko ir meilės. Skausmo momentais laikas tampa vienu iš svarbiausių dalykų, kuriuos galima padovanoti kitam.

Be draugų, kurie mane aplankė, man dar labai padėjo tai, kad paskaičiau eilutes iš kasdienių Biblijos skaitinių "Gyvenimo palydovas". Aš jau ne vieną kartą patyriau, kad Dievas per savo Žodį paliečia mano gyvenimą, ir kartais būtent kai skaitau tuos kasdienes skaitinius.

Laidotuvės vyko praėjus savaitei po avarijos. Man buvo svarbu jose dalyvauti ir pamatyti, kad šis mano gyvenimo etapas tikrai ir akivaizdžiai baigtas. Po to aš pasiėmiau kasdienių skaitinių knygelę ir ėmiau skaityti visus tekstus, pradėdamas nuo avarijos dienos. Laidotuvių dieną įsiminė giesmės žodžiai: mirti reiškia pasiekti tikslą. O skaitiniuose radau eilutę iš 1 Jn 5, 11: "Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra jo Sūnuje". Kitos dienos eilutė buvo iš psalmės 16, 6: "Man matavimo virvė krito puikioje vietoje". Ji mane labai sujaudino, nes tai buvo viena mėgstamiausių mano žmonos eilučių iš Senojo Testamento. Trečią dieną radau eilutę iš Jobo knygos 2, 10: "Nejau priimsime iš Dievo rankos, kas gera, ir nepriimsime, kas bloga?" Laimingaisiais savo gyvenimo metais Jobas visada buvo dėkingas Dievui. Bet ir tada, kai viskas apsvirtė, jis nepradėjo galvoti, kad Dievas atsakingas tik už gėrį, o už blogį ne. Jobas suvokė, kad ir blogį taip pat valdo Dievas. Amoso knygoje net pasakyta, kad "kai ištinka miestą nelaimė, argi ne Viešpats tai padarė?" (3,6). Dievas ne tik leidžia dalykams vykti, bet ir pats juos vykdo. Kartais net tokius, kad mes klausiame: kur žiūri Dievas? Jobas aiškiai suvokė, kad turi reikalą ne su kažkuo kitu, o su tuo pačiu Dievu. Šioje knygoje yra viena eilutė, kuri kartais verčiama labai radikaliai (Job 13,15): "Nors jis ir gali mane užmušti, pasitikiu juo". Tai, be abejo, ypatingai stiprus pasitikėjimas. Pasitikėjimas Dievu, kuris prikelia mirusius. Paskutinė mano nelaimingosios savaitės citata buvo iš laiško romiečiams 8, 38–39: "Aš juk esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas... negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje".

Laikau gryniausiu Dievo malone tai, kad atėjo mintis atsiversti kasdienes Biblijos skaitinius ir kita Dievo malonė, kad tie perskaityti žodžiai pasiekė mano širdį. Dievo malonė, kad skaitai jo žodį ir kad jis tave pasiekia. Anot Pauliaus: kadangi Kristus prisikėlė, tai viskas, ką jo vardu bedarytume, nenuveina veltui (pagal 1 Kor 15,14).

Kurgi Dievas? Geriau tiktų sakyti atvirkščiai: o kurgi Dievo nėra? Nors jis ir gali mane užmušti, pasitikiu juo. Tai liudija apie begalinę viltį Dieve. Arba kaip Paulius 2 Kor 1,9 rašo: mes pasitikime Dievu, "kuris prikelia mirusius".

Šiame pasaulyje bet koks pagydimas yra laikinas dalykas. Bet Naujojo Testamento žinia, kurią patvirtino Jėzaus prikėlimas iš numirusių, liudija, kad ateis tokia diena, tokia akimirka, kai Jėzus kreipsis ne tik į luošus, bet ir į visus mus – ir tai nebus laikini žodžiai – tardamas: "Sakau tau, kelkis!" To laukiu ir aš pats, ir esu tvirtai įsitikinęs, kad Kristus "pakeis mūsų varganą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną" (Fil 3, 21). Tiubingeno teologo Otto Michelio nuomone, mes kelsimės ne aštuoniasdešimtmečių senelių kūne, bet visai kitame pavidale. Kokiame? Palaukime ir sužinosime.

Jurgenas Špysas, istorijos mokslų daktaras, buvęs Vokietijos studentų misijos (SMD) vadovas, Tikėjimo ir mokslo instituto direktorius (<http://www.iguw.de>).

Komentarai:

ZET|11-07 13:35

Neperskaiciau testo, nes manau is pradziu reik isreikst savo individualia nuomone apie tai, kas yra kancia, o po

to derinti ja su kitu nuomonemis. Be kanciu zmogus negali gyventi, nes jis yra protinga butybe lyginant ji su kitais gyvunais. O zmogaus proras yra jo kanciu saltinis. Juk jei mes gyventume tik instinktu vedini kaip zverys, mes nieko nejaustume, nebutu emociju, svarbiausia butu isgyvent maitinantis ir tesiant davo gimine dauginantis net neklausiant kodel viskas taip, o ne kitaip. O emocijos ir jausmai, yra zmogaus proto, zmogaus smegenu individuali evoliucijos keliu atsiradusi israiska. Bet tai tik viena kancios salyga. Kita salyga butu pats grynasis protas, supratimas ir suvokimas to, kas vyksta aplinkui, kodel vyksta, kaip vyksta, tai ir grynojo proto diktuojama zmogaus morale- nekintantys asmenybes principai. Bet tai tik kancios salygos, bet priezastis butu, manau, zmogaus proto ribotumas, negebejimas suprasti gyvybes ar visatos desniu egzistencialumo, trumpiau tariant nezinoma, kaip atsakyti i klausima: kodel, bei is jo automatiskai kylanciu kitu: kaip, kame, kur? Ir visgi per tokias filosofines kancias, kurios pasireiskia psichologiskai, ateina gyveniskumo pilnatve. Per klausimus be atsakymu suvokiamas absoliutas, Dievo israiska. Per artimuju mirtis, per asmenines vidumo netektis ateina tikejimas per individualia supрати. As savas daznai klausiu,, Ar tu tiki Dieva?" Ir atsakau ,,As tikiu geriu, kuri jis skleidzia"

kancia|01-25 15:43

2006 01 25

Idomus pamastymai del kancios. Mano supratimu kancios esme atspindi zmogaus gyvenimo tiksle, kuris nurodytas Dievo Biblijoje. Nuo pirmuju zmoniu nuopolio visi turime pykti, baime, susierzinima, goduma, isdiduma, pavyda ir kitas velnisko paveldo savybes. Tikslas - vietoje ju igyti meile, be kurios amzinybeje nesame reikalingi (1Kor 13,1-3). Dievas isake mums atlikti darbuas, kuriuos turime ivykdyti po gelbstincios malones - gimimo is Dvasios ir kriksto (Efezieciams 2,8-10). Kancioje naikinasi senoji velniska prigimtis ir igijama meile. (Rom 6,5-7). Isbanciau praktikoje tai veikia ir garbe musu Viespaciui ir karaliui Jezui. Placiau galima paskaityti <http://www.kancia.net>

<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-98.htm>